

Sygn. akt V KK 191/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **J. K.**

oskarżonej z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r.

o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 22 maja 2018 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego

od wyroku Sądu Okręgowego we W.

z dnia 14 grudnia 2017 r., sygn. akt IV Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego we W.

z dnia 7 czerwca 2017 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć oskarżyciela subsydiarnego – „P.” sp. z o. o. z siedzibą we W. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 czerwca 2017 r. sygn. akt II K [...] Sąd Rejonowy we W. uniewinnił J. K. od popełnienia zarzucanego jej czynu kwalifikowanego w akcie oskarżenia z art. 23 ust.1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tj. Dz.U. z 2018 r., poz. 419).

Apelację od tego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego zarzucając rozstrzygnięciu:

„1. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 w zw. z art. 92 k.p.k. poprzez naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej w sposób dowolny, (i) sprzeczny z zebrany materiał dowodowy sprawy, (ii) zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a w końcu z (iii) pominięciem całokształtu okoliczności sprawy, objawiające się w przyjęciu, że oskarżona nie ujawniała komukolwiek informacji objętych oświadczeniem z dnia 1 lutego 2011 roku, podczas, gdy jak wynika z zeznań A. S. (ob. N.) członkowie Wspólnot Mieszkaniowych przy ul. G. [...] oraz [...] faktycznie dysponowali wiedzą wykraczającą poza kwestie związane z tymi wspólnotami, m.in. byli w posiadaniu informacji, że świadek ma pod sobą około 60 wspólnot mieszkaniowych i, że w związku z tym nie będzie mogła należycie pełnić swoich obowiązków;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 w zw. z art. 92 k.p.k. poprzez naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej w sposób dowolny, (i) sprzeczny z zebrany materiał dowodowy sprawy, (ii) zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a w końcu z (iii) pominięciem całokształtu okoliczności sprawy, objawiające się w przyjęciu, że oskarżona przesyłając na swoją prywatną skrzynkę e-mail ze skrzynki służbowej szereg informacji związanych bezpośrednio z administrowaniem ww. nieruchomościami w ramach wspólnot mieszkaniowych, takich jak wykazy właścicieli, stany ich kont, stany środków na funduszu remontowym, zgłaszane problemy przez ich członków tuż przed zakończeniem stosunku pracy w pokrzywdzonej działała jedynie w celu zakończenia zadań objętych stosunkiem pracy u pokrzywdzonej, podczas gdy gromadzenie tego rodzaju informacji przez J. K. tuż przed rezygnacją z zatrudnienia w pokrzywdzonej, a następnie rozpoczęcie administrowania tymi samymi wspólnotami, których owa korespondencja dotyczyła, wskazuje w sposób jednoznaczny, że doszło do naruszenia tajemnicy przedsiębiorstwa przez oskarżoną, zaś twierdzenie przeciwne naruszają zasady logiki i doświadczenia życiowego.

3. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w wyniki błędnego uznania przez Sąd I instancji - niezgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania,

wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego - że zobowiązanie do nieujawniania informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa innym osobom nie stanowi jednocześnie zakazu wykorzystywania tych danych we własnej działalności gospodarczej, podczas gdy:

a) prowadzenie działalności gospodarczej i wykorzystywanie w jej ramach informacji stanowiących tajemnicę innego przedsiębiorstwa z samej swojej natury wiąże się z ujawnieniem tych informacji innym osobom - w szczególności klientom lub współpracownikom,

b) wykorzystywanie informacji stanowiących tajemnicę innego przedsiębiorstwa we własnej działalności gospodarczej jest czynnością zdecydowanie dalej idącą i bardziej szkodzącą interesom tego przedsiębiorstwa, niż samo ujawnienie tych informacji osobom trzecim (argument z wniosku o minori ad maius), dlatego też nie sposób zgodzić się z Sądem I instancji, że zobowiązanie oskarżonej wobec pokrzywdzonej do zachowania tajemnicy służbowej nie obejmowało swoim zakresem tego rodzaju sytuacji;

4. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię, a mianowicie art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tj. Dz. U. 2003, Nr 153, poz. 1503 ze zm., dalej, jako u.z.n.k.) w zw. z art. 11 u.z.n.k. w wyniku błędnego uznania przez Sąd I instancji, że „informacje techniczne, handlowe, księgowe dotyczące organizacji pracy i wynagrodzeń oraz innych, których ujawnienie może narazić pracodawcę na szkodę” nie stanowią „tajemnicy przedsiębiorstwa”, o której mowa w powyższych przepisach;

5. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię, a mianowicie art. 23 ust. 1 u.z.n.k. w wyniku błędnego uznania przez Sąd I instancji, że szkoda wyrządzona pokrzywdzonej przez oskarżoną nie jest poważna, podczas gdy wyrządzona pokrzywdzonej spółce szkoda nie była „jednorazowa”, lecz w istocie ma charakter ciągły i trwała tak długo aż oskarżona działała tj. obsługiwała „przejęte” przez nią wspólnoty mieszkaniowe; powaga przedmiotowej szkody wyraża się, więc chociażby już w samym fakcie ciągłości i trwałości”.

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego wniósł o „zmianę zaskarżonego orzeczenia i uznanie J. K. winnej zarzucanego jej czynu”.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego obrońca wniósł o utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy.

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy we W. w sprawie sygn. akt IV Ka [...] zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku sądu odwoławczego złożył pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego, zarzucając orzeczeniu:

„rażące naruszenie prawa materialnego mające istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 13 ust. 1 k.k. objawiające się niezastosowaniem przez sąd przepisu o charakterze nakazującym w postaci formy stadialnej usiłowania przestępstwa naruszenia tajemnicy przedsiębiorstwa, podczas gdy w świetle okoliczności sprawy, oskarżona wbrew ciążącemu na niej obowiązкови w stosunku do przedsiębiorcy usiłowała udolnie wykorzystać we własnej działalności gospodarczej informacje stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa”.

Reasumując autor kasacji wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego we W. IV Wydział Kamy Odwoławczy z dnia 14 grudnia 2017 r. o sygn. akt IV Ka [...] oraz wyroku Sądu Rejonowego we W. II Wydział Karny z dnia 07 czerwca 2017 r. o sygn. akt II K [...] i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej we W. wniósł o oddalenie kasacji, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniesioną przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego kasację należało oddalić w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k.

Tytułem wstępu trzeba przypomnieć, że kasacja nie służy do ponawiania kontroli instancyjnej dokonanej przez sąd odwoławczy. Dlatego też podnoszone w kasacji zarzuty muszą wskazywać na rażące naruszenie prawa, do którego doszło w **postępowaniu odwoławczym**, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Niedopuszczalne jest więc bezpośrednie atakowanie w kasacji orzeczenia sądu I instancji. Zarzuty podniesione w kasacji

pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego.

Analiza przedmiotowej kasacji prowadzi do wniosku, że podniesiony w niej zarzut naruszenia prawa materialnego, a to *art. 13 ust. 1 k.k.* (pisownia oryginalna autora kasacji) polegający, zdaniem pełnomocnika, na „*niezastosowaniu przez sąd przepisu o charakterze nakazującym w postaci formy stadialnej usiłowania przestępstwa*” jest niedopuszczalny na etapie postępowania kasacyjnego, albowiem kwestia związana z normą zawartą w *art. 13 § 1 k.k.*, tj. usiłowaniem popełnienia przestępstwa z *art. 23 ust. 1* ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, nie była przedmiotem orzekania na etapie postępowania odwoławczego. Przeciż w przypadku apelacji na niekorzyść i to apelacji sporządzonej przez tzw. podmiot fachowy (pełnomocnika strony) to uchybienie wskazane w środku odwoławczym tworzy granice orzekania na niekorzyść (por. 434 § 1 k.p.k.); w szerszym zakresie sąd odwoławczy kontroluje orzeczenia tylko, gdy ustawa nakazuje wydanie orzeczenia niezależnie od podniesionych zarzutów (*art. 434 § 1 in fine k.p.k.*). Tymczasem, w apelacji pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego kwestii prawidłowości wykładni *art. 13 § 1 k.k.*, na tle dokonanych ustaleń faktycznych, nie podnoszono w ogóle, wskazując natomiast na obrazę przepisów prawa procesowego oraz prawa materialnego, ale w odniesieniu do zupełnie innego obszaru prawa - kwestii prawidłowości oceny prawnej czy określone materiały stanowiły „tajemnicę przedsiębiorstwa” (zarzut w pkt 4), czy też w odniesieniu do oceny, czy szkoda wyrządzona miała charakter szkody poważnej (obraza *art. 23 ust. 1* ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji – pkt 5). Tym samym pole orzekania sądu odwoławczego nie mogło dotyczyć kwestii możliwości przypisania oskarżonej przestępstwa w fazie usiłowania, zwłaszcza gdy sąd ten podzielił oceny prawne sądu pierwszej instancji w zakresie dotyczącym braku wyczerpania znamion czynu z *art. 23 ust. 1* ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w zachowaniu oskarżonej (str. 6-8 uzasadnienia wyroku). Skoro zachowanie oskarżonej nie wyczerpało znamion czynu zabronionego, to nie mogło także przeciż wypełniać fazy stadialnej tego przestępstwa. W tym układzie, skoro w kasacji nie przywołano podstawy procesowej, która wskazywałby, iż sąd

odwoławczy miałby się kwestią potencjalnego zastosowania normy art. 13 § 1 k.k. zająć z urzędu, w układzie, w którym zarzutu takiego nie stawiano w apelacji, a nadto, gdy dostrzec, że zarzut kasacji jest zarzutem, w kontekście przyczyn wydania wyroku uniewinniającego, zupełnie wadliwym i mogącym mieć jakiegokolwiek wpływu na treść prawomocnego wyroku (powodem było – co jeszcze raz należy powtórzyć – brak znamion czynu zabronionego w zachowaniu oskarżonej), to kasację należało oddalić jako oczywiście bezzasadną.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 637 a k.p.k. w zw. z art. 640 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 i 3 k.p.k.